Μακεδονικά

Τόμ. 8, Αρ. 1 (1968)

Ευστρατίου Ι. Μαυρουδή, Μακεδονία και
Μακεδονικός Αγών

Χαράλαμπος Κ. Παπαστάθης

doi: [10.12681/makedonika.315](https://doi.org/10.12681/makedonika.315)

Copyright © 2014, Χαράλαμπος Κ. Παπαστάθης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Παπαστάθης Χ. Κ. (1968). Ευστρατίου Ι. Μαυρουδή, Μακεδονία και Μακεδονικός Αγών. *Μακεδονικά*, 8(1), 413–414.
<https://doi.org/10.12681/makedonika.315>

Γεωργίου 'Α. Μέγα, Τὰ Τρόπαια τῶν 'Οχυρῶν τῆς 'Ανατολικῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, 'Αθήναι 1964, 8ον, σελ. 20. [Ἐκδοσις Ἐθνικῆς Ἐνώσεως Βορείων Ἑλλήνων].

Πρόκειται γιὰ τὸ κείμενο τοῦ πανηγυρικοῦ λόγου ποῦ ἐξεφωνήθη στὸν ἐθνικὸ ἑορτασμὸ τῆς 28 Ὀκτωβρίου 1953 στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν. Ὁ συγγραφεὺς, καθηγητὴς τῆς Λαογραφίας στὴ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου καὶ Σιατιστινὸς στὴν καταγωγὴ, ἀσχολεῖται μὲ τὸν ὑπεράνθρωπο ἀμυντικὸ ἀγῶνα τῶν ὀχυρῶν τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης (Ροῦπελ, Ἰστίμπεη, Περιθῶρι, Λύσσε, Ποποτλίβιτσα, Κέλκαγια, Ἀρπαλούκι, Ἐχίνος, Νυμφαῖο, κ.ἄ.) κατὰ τῶν γερμανικῶν στρατευμάτων στὸ δεῦτερο παγκόσμιον πόλεμο. Κατ' ἀρχὴν ἀναλύει μὲ συντομία τὸ νόημα τῆς ἐλληνικῆς ἐποποιίας στὰ βορειοηπειρωτικὰ βουνὰ κατὰ τῶν Ἱταλῶν καὶ διαπραγματεύεται τὰ γεγονότα τῶν παραμονῶν τοῦ ἐλληνογερμανικοῦ πολέμου. Κατόπιν μὲ γλαφυρότητα καὶ συγκίνησις προχωρεῖ στὴν ἐξιστόρησις τῆς ἀντιστάσεως τῶν ὀχυρῶν καὶ στὴ διεθνῆ τῆς ἀπήχησις.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Κ ΠΑΠΑΣΤΑΘΗΣ

Εὐστρατίου Ἰ. Μαυρουδῆ, Μακεδονία καὶ Μακεδονικὸς Ἀγὼν, Θεσσαλονίκη 1968, 8ον, σελ. 42, εἰκόνες 5. [Ἐκδοσις Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν, Μακεδονικὴ Λαϊκὴ Βιβλιοθήκη, ἀριθμ. 17].

Ὁ Μακεδονικὸς Ἀγὼν εἶναι τὰ τελευταῖα χρόνια προσφιλὴς ἐνασχόλησις πολλῶν συγγραφέων. Καὶ θὰ πρέπει νὰ τονίσουμε ἰδιαίτερα τὴ συμβολὴν τοῦ Ἰδρύματος Μελετῶν Χερσονήσου τοῦ Αἵμου τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν, γιατί στὶς πολυάριθμες ἐκδόσεις του περιλαμβάνονται ἀρκετὰ ἀπομνημονεύματα καὶ ἀναμνήσεις μακεδονομάχων. Βασικὸ ἐλάττωμα ὅμως ὅλων σχεδὸν τῶν ἐργῶν γιὰ τὸ Μακεδονικὸ Ἀγῶνα εἶναι ἡ στενὴ χρονικὰ ἀντίληψις γιὰ τὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς τόσο σημαντικῆς γιὰ τὴ νεοελληνικὴ ἐξέλιξις ἐποποιίας. Τὰ χρονικὰ ὅρια ἀπὸ τὸ 1903-1904 ὡς τὸ 1908 εἶναι, γιὰ τοὺς περισσοτέρους ἀπομνημονευματογράφους καὶ συγγραφεῖς, τὸ πλαίσιο ὅπου διαδραματίζεται ἡ ἐποποιία αὐτῇ. Νομίζω ὅτι ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια εἶναι διαφορετικὴ. Ἐφ' ὅσον Μακεδονικὸ Ἀγῶνα ὀνομάζουμε τὴν ἐνδοβαλκανικὴ σύγκρουσις, καὶ κυρίως μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων, στὸν τουρκοκρατούμενο μακεδονικὸ χῶρο, τὶς ἀπαρχές του πρέπει νὰ τὶς τοποθετήσουμε πιὸ νωρί, μετὰ τὸ Πανσλαβιστικὸ Συνέδριον τῆς Πράγας (1848) καὶ τὴν ἐκκρήξι τοῦ Κριμαϊκοῦ Πολέμου (1854), ὅπως σωστά, κατὰ τὴ γνώμην μου, ὑποστηρίζει ὁ Κλ. Νικολαΐδης στὸ τόσο ἀξιόλογο μὰ λησμονημένον, δυστυχῶς, ἔργο του¹. Εἶναι εὐτόχμημα ὅτι μακροχρόνια διάρκεια στὸ Μακεδονικὸ Ἀγῶνα διαπιστώνει στὸ τελευταῖο του βιβλίον ὁ διπλωματικὸς ὑπάλληλος κ. Εὐστρ. Μαυρουδῆς, μέχρι πρὶν λίγο καιρὸ Διευθυντῆς Πολιτικῶν Ὑποθέσεων στὸ Ὑπουργεῖον Βορείου Ἑλλάδος.

1. Βλ. Κ. Νικολαΐδου, Ἱστορία τοῦ Ἑλληνισμοῦ μὲ κέντρον καὶ βάσιν τὴν Μακεδονίαν ἀπὸ τῶν παναρχαίων χρόνων μέχρι τῆς σήμερον, Ἀθήναι 1923, σ. 380 κ.ἐξ. Ὁ Νικ. Βλάχος, Τὸ Μακεδονικὸν ὡς φάσις τοῦ Ἀνατολικοῦ Ζητήματος, 1878-1908, Ἀθήναι 1935, σ. 5 κ.ἐξ., τοποθετεῖ τὴν ἀφετηρίαν τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνα ἀμέσως μετὰ τὴν Συνθήκην τοῦ Ἁγίου Στεφάνου.

Ἡ μελέτη του στό σχετικά περιορισμένο ἀριθμό τῶν σελίδων της διεκρινίζει κατ' ἀρχήν τόν ὄρο Μακεδονία καί κατόπιν διεξέρχεται μέ συντομία καί σαφήνεια τίς διάφορες πολιτικές, διπλωματικές καί πολεμικές φάσεις τοῦ Μακεδονικοῦ Ζητήματος μετά τήν ἰδρυση (1835) τοῦ πρώτου Βουλγαρικοῦ σχολείου στό Γαβρονο τῆς Β. Βουλγαρίας. Οἱ φάσεις αὐτές κατά τόν συγγραφέα εἶναι : τὰ Πανσλαβιστικά Συνέδρια, ἡ ρωσική διείσδυση στό Βαλκάνια, ἡ ἀνακήρυξη τῆς Βουλγαρικῆς Ἑξαρχίας (1870), ἡ θνησιγενής Μεγάλη Βουλγαρία τοῦ Ἀγίου Στεφάνου καί ἡ διάλυσή της ἀπό τό Συνέδριο τοῦ Βερολίνου (1878). Ὁ συγγραφεὺς τοποθετεῖ τόν κυρίως Μακεδονικὸ Ἀγῶνα μεταξύ τοῦ 1885 καί 1908. Ἡ πρώτη χρονολογία ἀφορᾷ τήν πραξικοπηματικὴ προσάρτηση τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας στὴ Βουλγαρικὴ Ἑγεμονία καί ἡ δευτέρα τήν ἐπανάσταση τῶν Νεοτούρκων. Ἐξετάζει ἐπίσης διεξοδικά τίς προσπάθειες τῶν Ἑλλήνων κληρικῶν, διδασκάλων καί προξένων, τοὺς ἀγῶνες τῶν γηγενῶν καί ἀπὸ τήν ἐλευθέρη Ἑλλάδα μαχητῶν, παρέχει στοιχεῖα γιὰ τὴ δράση τοῦ βουλγαρικοῦ κομитаτοῦ, τῶν ξένων προπαγανδῶν καί τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, ὅπως τὰ προγράμματα τῆς Βιέννης (1902) καί Μύρστεγκ (1903), καί γιὰ τὴ λεγομένη ἐπανάσταση τοῦ Πλιντεν. Τὸ τελευταῖο μέρος τοῦ βιβλίου, ὅπου ἐξιστορεῖται ἡ περίοδος 1903-1908, διανθίζεται μέ ἀρκετὰ χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ ἀπομνημονεύματα μακεδονομάχων, ποὺ καθιστοῦν τὴν ἀνάγνωσή του εὐχάριστη καί ζωντανή. Ὡς κύριους συντελεστὲς τῶν ἐλληνικῶν ἐπιτυχιῶν ὁ συγγραφεὺς θεωρεῖ τὴν ἀρτία ὀργάνωση τῶν ἀνταρτικῶν σωμάτων, τίς ἀρετὲς καί τὴν ἀποφασιστικὴτητα τῶν γηγενῶν καί ἀπὸ τήν ἐλευθέρη Ἑλλάδα καί τὴν ὑπόδοσιν ἀκόμη Κρήτη ἀγωνιστῶν.

Ὁ κ. Μαυρουδὴς ἔδωσε ἔργο μέ ἐνότητα καί σαφήνεια, τὸ ὅφος τοῦ ὁμοῦ θυμίζει προφορικὸ λόγο, ἂν καί πούθενά δὲν ἀναφέρεται ὅτι ἡ ἐργασία του εἶναι κείμενο ὁμιλίας. Ἐπίσης οἱ παραπομπὲς σὲ κείμενα καί μελέτες εἶναι ἐλάχιστες. Πέρα ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ μειονεκτήματα δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ ἐπαινέσουμε τὸ συγγραφέα γιὰ τὴν καλὴ του ἐργασία.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Κ. ΠΑΠΑΣΤΑΘΗΣ

Ἰωάννου Κ. Βασδραβέλλη, Οἱ Μακεδόνες συνεργάτες τοῦ Ρήγα Βελεστινλή καί τὰ ἐπαναστατικὰ ρεύματα τῆς ἐποχῆς, Θεσσαλονίκη 1968, 8ον, σελ. 20. [Ἐκδοσις Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν, Μακεδονικὴ Λαϊκὴ Βιβλιοθήκη, ἀριθμ. 18].

Ἡ συμμετοχὴ τῆς Μακεδονίας στὴν ἐπανάσταση τοῦ 1821 δὲν συγκίνησε νωρὶς τὴν ἐλληνικὴ ἱστοριογραφία καί ἔτσι λίγα χρόνια μόλις πρὶν τὸν Β' παγκόσμιον πόλεμον ἀρχισαν νὰ ἐμφανίζονται σχετικὲς μελέτες. Στὸν τομέα αὐτὸν χρὲς εἶναι νὰ ἐξαρθῇ ἡ συμβολὴ τοῦ κ. Ἰ. Κ. Βασδραβέλλη, Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν, ποὺ ἀφιερῶθηκε στὴ νεώτερη μακεδονικὴ ἱστορία καί μᾶς χάρισε πολυάριθμα ἔργα ρηξικέλευθα καί ρωμαλέα. Στὴ νέα του μελέτῃ, ποὺ δόθηκε ὡς ὁμιλία στίς 16 Μαρτίου 1966 στὴν Ἑταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν, ἀσχολεῖται μέ τίς ἐπαναστατικὲς κινήσεις τῶν ξενιτεμένων Μακεδόνων στίς παραμονὲς τοῦ 1821 καί ἰδιαίτερα μέ τοὺς Μακεδόνες συνεργάτες τοῦ Ρήγα Βελεστινλή.

Στὴν ἀρχὴ τῆς μελέτης του ὁ συγγρ. ἐξετάζει τὴν ἐπίδραση τῆς γαλλικῆς ἐπανάστασης στὴ διαμόρφωση τοῦ ἐπαναστατικοῦ πνεύματος τῶν Ἑλλήνων μεταναστῶν, ποὺ οἱ περισσότεροί τους κατ'ἀγόνταν ἀπὸ τὴν Μακεδονία. Σὲ νευραλγικὰ κέντρα τῆς Κ. Εὐρώπης, σὰν τὴ Βιέννη, Βουδαπέστη, Τέμεσβαρ, Τεργέστη, στίς Παραδουνάβιες Ἑγεμονίες καί στὴ Νότια Ρωσία ἀκόμη, ἔντονη ἦταν ἡ παρουσία τοῦ μακεδονικοῦ στοιχείου, ἰδιαίτερα τῶν Δυτικομακεδόνων. Οἱ Μακεδόνες αὐτοί, ἀφιερῶμένοι στὸν Κερδοφῶ μὰ καί στὸ Λόγιο συνάμα Ἑρμῇ, δημιούργησαν παροικίες ὅλο σφρίγγος καί ζέση καί βρίσκονταν σὲ τέτοιο πολιτιστικὸ ἐπίπεδο ὥστε τὸ κήρυγμα τῆς γαλλικῆς ἐπανάστασεως γιὰ ἐθνικὴ καί